

— А платата каква е?

— Слаба!... Много работа, малко пари. Колкото да не е като тѣй. Цѣлъ хамалѣжкѣ!...

— А по колко си спестявашъ на мѣсецъ?

— Какво ще спестишъ?... Работимъ за едничкия хлѣбъ!...

— Бждѣте благодарни, синко, и на туй, че безъ него — по-лошо. Нали подъ сѣнка работите?... На тия врѣмена пѣкъ праздно да се стои хичъ не чини. Който е на малкото доволенъ, нему Господъ и повече ще даде. И повече пари ще зимате, когато ви упознаятъ хората. Всичко по редъ върви: не може като тѣй, хайде изеднажъ на голѣма работа и много пари. Тѣй, тѣй, само Господъ здраве да ви дава. Бждѣте честни, уповавайте се на Бога, чалѣцисвайте и слушайте, да ви обикнатъ хората и да ви захвалятъ! Бодростъ! Разгеле, че те срѣцнахъ, — щѣхъ нарочно да те диря: много здраве отъ майка ти, сестритѣ и братчето. Прѣди да трѣгна, я видѣхъ, та ѣ обадохъ, че трѣгвамъ за насамъ. Тя ме помоли да изпитамъ, дѣ стоишъ, и да те видя. Отоухка се, горката, че не знаела туй по-отрано, та да ти пратне отъ гола душа нѣщо армаганецъ...

Явно се виждаше, че на Стоянча не бѣше толкозъ приятно да слуша тия работи.

— Е, какъ? прашашъ ли на майка си? запита пакъ дѣдо Генко.

— Пращамъ, пращамъ, какъ не?!... смотулеви Стоянчо, като постоянно сучеше тѣнцитѣ си черни мустачки, вирнати нагорѣ, и всеминутно се извърѣцаше да изгледа нагло нѣкоя проходеща млада жена или да види кой минува, защото му бѣше много неприятно да го гледатъ хората, че приказва съ тия прости старци.

— Добрѣ правишъ, синко. много добрѣ. Голѣмъ хаиръ правишъ. Господъ ще ти го стократно навакса. Азъ знаа, че ти си хрисимо момче и че нѣма да забравишъ майка си. Та и кой отъ тебе по-добрѣ ѣ знае хала и теглото?!... Голѣма мѣчнотия прѣкарва горката, ама вѣжщи сама си го знае — прѣдъ хората всичко хубаво. И пакъ благодарна. Живѣе съ надеждата. Много се труди и тя, и момичетата, ама на